

Filé

Olyan volt az öltözőben, mintha víz alatt lebegne. Ahogy az infuzionált ginben úsznak a citromhéjak, úgy ázott ő is a rövidke nyugalomban. Kellemes nyomás a halántékán, a tarkóján, a kinti zshivaj fojtott utóhangjai. Üveges szemmel bámulta a szekrényt, átizzadt ingjét legyezte. Sóhajtott, visszament a zshivajba; csúcsidő volt, este kilenc, most kezdett felébredni a belváros. Az étterem a hídfőnél állt egy szórakozóhely mellett: az ötödik kerületi szuszizabáló faszok és az idióta turisták gyűjtőhelye, mondta sokszor, és gyűlölettel telve nézett végig a gondtalan, Lupán barnult vállalkozókon és a túlöltözött párokon, ahogy evópálcikaikkal szájukba ügyetlenkedték a tésztát.

Amióta elolvasta Rjú *Piercingjét*, nem tudott ugyanúgy nézni a jégvágó késre, ami időről időre a keze ügyébe akadt. Szinte haszontalan volt, csak banánlevelet vágtak vele néha, jeget kéthavonta faragtak. Marokra fogta, nézte a vékony, tűhegyes japán acélpengét. Nem tudna vele senkit leszúrni, gondolta. Pedig néha elképzelte: beledöfi a gazdag amerikai veterán nyakába, aki nyáron Pesten lakik, és egészségügyi sétáját mindig a pultnál fejezi be pár szakéval, tokájából spriccel majd a vér, nem fogja többet mondani a kedélyeskedő faszságait, felmetszi a hasát a pincérnek, aki megkeserítette az első hónapjait, vagy levágja a túlhialuronsavazott ajkait annak a nőnek, aki visszaküldte a tempurált rákot.

Pillanatnyi villanások, amik mindennapjait uralják. Persze olyankor sosincs nála a jégvágó, de ha lenne, se tudna vele bántani senkit, csak magában dühöng, aztán amikor már remeg, mint a bejárat melletti fikusz, kimegy egy cigire, a nagydarab mosogató is ott van már, és kurvaanyázik, amiért mosogatnia kell, inkább gyorsan elnyomja, bemegy, vissza a darálásba, egyik nap valami hülye kézilabdacsapat ünnepelt, persze egy rakás koktélt kellett csinálni. Elege volt a pultból.

Pedig lelkesen kezdte, amikor felvették, előtte elvert százhuszezret egy bármixer-okj-ra. Még jó, hogy lelkesedett. Érdekelte minden, az új világ, a koktélok, a könnyen fogyaszthatóra butított ázsiai kultúra, a vendéglátós sztorik. Még az egyetemet is ott akarta hagyni egy időben, annyira berántotta a pörgés és a pénz, aztán két év múlva segédből bartender lett, és otthagya. Az egész élete a bár körül forgott. Szikár

lett, gyors, ideges, szeme beesett, rászakott a cigire és a munkahelyi ivásra, húzósaabb műszakok előtt egy-egy csík az öltözőben. Párkapcsolata romokban hevert, akinek régen verset írt, most kiköltözéssel fenyegetőzik, és valószínűleg meg is csalta. Legalábbis gyanította. Megszorította a kés nyelét, és méretre vágott egy jégkockát. Úgy faragta, ahogy életpályájáról faragta le a reményeket: verseskötet, bemutatók, ösztöndíjak, közepgenerációs díjak, idővel kis vidéki telek, akadémiai tagként megkopaszodni. Végül nem maradt semmi, csak az üvegtiszta mag, a munka, otthon, munka, otthon, keverte a jeget körbe-körbe a whiskypohárban, és készített egy old fashionedöt. Hát nézd meg, röhögött a pultvendég, nagydarab, telekölnizett, hátrazselezett hajú adócsaló arc, hát nézd meg, átbasszátok a jó vendéget, alig van benne pia, csak jég, he.

A hűtőkamrában guggolt, ahol a halakat tartják, a késsel egy lazac szemgolyóját szúrta ki, és hörgött közben, ő ezt nem bírja tovább. Nem, az kurvaég. Felállt, bevett pár nyugtatót és visszaindult. Arra gondolt, amikor pusztá passzióból írt, nem parancsolt neki senki, aztán jöttek a méreges: a helyezkedés, szerkesztői ízlések, penzumok, pályázatok, kuratóriumok. Na, ezek előtt volt boldog. Ez a szabadság hiányzott az életéből, pedig valahogy mindig ott bujkált. Nézte a halfejeket a mosogatóban, a lángoló wokot, az összetört Monkey Shoulders üveg darabjait, a kifolyt szójaszószt. És gyönyörű volt. A kidagadó nyakak, széttaposott edzőcipők, rézsútfények, dekoratívan kiszáradó szobanövények. Tekintete faragta őket gyönyörűvé, speciális figyelme volt, levágott mindent, amihez elég a robotpilóta életmód is, és kiemelte a ragyogóan tiszta szépségeket.

Ahogy néha, amikor észreveszi a zavaros, buborékkal teli minden-nap-tömbben az ilyen apró, hegyikristály tisztaságú látványokat, most is könnyű lett az egész teste, egészen könnyű, mintha hirtelen egy súlyos teher szakadt volna le róla. Kilépett a pultból, odatáncolt egy asztalhoz, ahol egy politikai influencer sashimit ebédel, zavartalanul csípte fel egymás után a savanyú szószban ázó nyers halszeleteket, amiket valószínűleg a személyzet adójából rendelt. Szívta az orrát a gyönyörűségtől, keskeny állkapcsa serényen őrlötte a tonhalat.

Egy pillanatig sem habozott, nem akart jelenetet, a csibeszőkére hidrogénezett tarkóba szúrta a kést, mire a harmincas férfi feje előre-csuklott, beletoccsant a tányérba. Aztán felrántotta a Hilfiger pólóját,

kimetszett egy darab húst a háta közepéből, odacsapta a tányérra, belevágott a húsába itt-ott, a vért összekeverte a szósszal, és virágokat mázolt a keverékkel a faasztalra.

Közben várta, hogy a döbbenettől megdermedt arcok felengedjenek, átrendezzen rajtuk minden izmot a felháborodás, és rávessék magukat, hívják a rendőrséget, a mentőket, a menedzsert, a tulajt. De nem, csak néztek rá üres és élettelen szemeikkel, mozdulatlan pupillával és ezüstpénz-írisszel, csodálkozásra tátott szájjal, homlokuk csillogott a lámpafényben. Hirtelen megérezte azt a semmihez sem hasonlítható szagot az orrürege felső részében, ami olyankor kúszik be oda, ha súlyosan ingadozik a vérnyomása. Könny szökött a szemébe, mint amikor beleszagolt egy skót-felföldi whiskey üvegébe. Vacogott, ahogy felkelt a hűtőkamra padlójáról, hasogatott a feje. Összeszedte magát, kilépett a nehéz, hőszigetelő fémajtón. Ivott egy pohár vizet, elszívott egy cigarettát, és a legnagyobb nyugalommal ment vissza a vendégtérbe, tudva, semmiről nem mondott le és nem is fog.

Virágos jegyek

Markáns sminket rakott fel, kivasalta váll fölé érő barna haját, felvett egy szaténínget bő farmerral – úgy nézett ki, mint egy kora harmincas budai kurátor. Meg akarta győzni magát társas lény mivoltáról, elment a bárba, amit a mostanra szétzilált baráti körének néhány tagja is dicsért, amikor még beszélőviszonyban voltak.

Ipari hangulatba burkolt belvárosi turistacsapda, telefuttatva fűrészes levelű növényekkel. A lengőajtók lassan csukódtak be a háta mögött, mint a vénusz légycsapója. A pucér téglafalon szürkezőld foltok és sápadt hajszálgökök, behálózva egész négyzetmétereket, néha megremegve a huzatban. A délutáni nap rézsútfényei szétfolytak a pulton. Pár székkal arrébb aszott amerikai veterán mesélt a bárosnak egy közel-keleti kiküldetésről, meg valami Chop-chop Square-ről, ahol a mai napig nyilvános lefejezéseket tartanak. A bartender emberi reakciókat imitált. A lány egy palomát kért, mire felcsillant pocsolya-zöld szeme – elég nyomorult munkája lehet, ha egy rendelésnek örül,

gondolta a lány –, és rögtön a bár egyedi paloma twistjét kezdte ajánl-
gatni. Mi van benne, ami a simában nincs? Házi nektáros kordial, jött
a válasz némi hezitálás után.

Bólintott, nem kérdezett vissza. A srác keskeny arcán kellemetlen
mosoly, szarkalábak redőzték be a szeme körüli szürkésbarna bőrt,
hátrament, vissza, gyorsan lekeverte az italt a sötétzöld kordiallal.
Tényleg más volt, alig érezte a tequilát, és szokatlan növényi, virágos
aroma bujkált a grapefruit kesernye mögött. Sötétedett, kikért még
egyet, tinderezett, híreket olvasott. Még egy kicsit ült a maradék ol-
vadó jég fölött, aztán hazament. A koktél utóíze megtapadt a szápad-
lásán, és csak reggel, ébredéskor tűnt el.

Másnap újra felkereste a helyet. Még kellett a Google Maps, de már
magabiztosan nyitott be. Most snacket is rendelt, és a tegnapi koktél,
majd elment mosdóba. A mosdóhoz vezető falépcsőn lebaktatva azon
gondolkozott, hogy mintha megkönnyebbült volna a pultos, hogy újra
látja. Lent párás volt a levegő, kellemetlen, gejl virágszagtól nehéz;
szörnyű illatosítót választottak, állapította meg. A végében álló víz
zöld mocsárlé volt. Kirázta a hideg a kényelmetlen fülledtségben.
Rossz benyomással baktatott vissza.

Ahogy belekortyolt a palomába, az a megnyugvás áradt szét benne,
mint amikor két hét keserves próbálkozás után visszaállt a cigire.
Megeredt a nyelve, a második italnál már a pultossal beszélgetett, az-
tán már flörtölt, maga sem hitte, hiszen nem volt az esete, nem is von-
zódott hozzá. A koktéljáért viszont odavolt, kikért egy harmadikat.
A srác élettelen szemében különös, várakozó éhség csillogott.

Most mi lenne, ha nem csak meginnád? – kérdezte a lányt. Szagold
meg előbb. Kortyolj egy kicsit, tartsd a szádban. Hagyd, hogy minden
érzéked befogadja az italt. Járjon át. Szólítson magához. Tényleg jó
volt. A gyümölcsös pezsgés mögött megérezett valami virágos, csábító
aromát, szápadlásán különös, növényi hívogatást.

Úgy érezte, szinte minden korty után lejár pisilni. Feljönni egyre
nehezebben tudott. Szédült, szíve kalapált, lába elnehezült. Felbotor-
kált, leült, összenyomta ornyergét. Nagyon bebasztam? A pultos sze-
liden bólintott. Basszus. Szerintem számlázz ki most, kártya, légyszí.
Hú, faszom, motyogta, miközben próbálta eltalálni a terminál érzéke-
lőjét. A sípolás magához térítette. Rémülten nézett a pultosra. Raktak
valamit a koktélobba? A pultos határozottan rázta a fejét. Mindig be-
vettem, itt a pultban letakartam a száját szalvétával, ne aggódj. Majd

életolt egy poharat, szélén göcsörtös citrusszelettel. Ezt idd meg azért. Kösz, mivel tartozom? Ez csak víz – legyintett a bartender.

Felhajtotta. Megint feszített a hólyagja. Már a lépcső tetejéről megérezte az erős, édes illatot, de már nem zavarta. Ahogy felhajtotta a tetőt, meglátott a vécé alján, a vízzárban lebegni egy furcsa, húspiros szíromkelyhű virágot, a kehelyből kimeredő, erőteljes bibével, kíváncsian szétterülő porzókkal. Meglepődött, aztán arra jutott, biztos csak egy vendég dobta ide egy kínos randi után. Farmer le, bugyi le, papír az ülőkére. Felsőhajtott, pillanatra elbambult az édes felhőben.

A következő pillanatban valami belenyilallt a hüvelyébe. Mint amikor az első partnere még tizenévesen kierőszakolta, hadd tegye már be neki, ő beadta a derekát, és be sem nedvesedett, de a srác hirtelen tövig tolta – pontosan ezt érezte most is. Felugrott volna, de egy csobbanással vissza lett rántva ülő helyzetbe. Közben motoszkálást érzett az altestén, kapálózott, próbált felállni, de nem tudott. Szétnyitotta lábát, és reszketve előrehajolt, benézett combjai közé. Egy növényi inda a vécéből egyenesen az ő testébe kúszott fel, borzasztóan, már a méhében turkált, sikított, megpróbált odanyúlni és kihúzni, de el kellett kapnia a kezét, mert az inda szőrei a kezébe fúródtak és hólyagosra csípték; ugyanilyen szőrök égették belülről is, ahogy utat tört magának. Ezzel egy időben az ánuszába is befúródott egy inda, és előretört a végbelében, közben fanszőrébe apró kacsok kapaszkodtak.

Rémisztő volt, sikítani sem bírt a fájdalomtól, csak amikor a növény átszakította méhét, ordított fel, de ekkor már vért köhögött, mert beleiben és hasüregében ott kutatott és tört előre a növény, mint kolonizáló sereg egy idegen kontinensen, látása elhomályosult, érezte, minden folyik belőle odalént, vér, fekália, egyszer el is élvezett. Elájult. Amikor magához tért, a pultos állt a fülke nyitott ajtajában, mosolygott, és feje felé nyúlt a jobbával. *Ne félj, mindjárt ilyen szép leszel;* azzal oldalra fordította a lány fejét. Nem tudott ellenállni, észlelését, reakcióit kiegészítette az egész testét átszövő, átjáró fájdalom, csak vázizmai rándultak időnként. Meglátta, hogy valami gigászi, zöld mótely borította be a falakat és gyökerek, indák, levelek, kacsok tobzódtak az egész helyiségben, ami nem is mosdó volt már, egy zabolázatlan, vegetális örületől pulzáló amorf tér. És az indák között eldeformálódott testek csüngtek. Fiatalok és gyönyörűek voltak, amíg éltek, most bőrük összeaszott, az emberi hús és növényi rostok határai elmosódtak.

Elkerekedett a szeme. A srác ekkor megmarkolta hajtőveit, visszarántotta a fejét, majd baljával előhúzott egy jégvágó kést. Kegyelem,

suttogta, és minden erejével a lány szeme közé szúrta, majd a homlokába, aztán a halántékába, addig döfködte a koponyáját, míg ki nem csorbult a japán acél. Végül pusztá kézzel feszítette szét a csontokat, amíg maguktól is szét nem repedtek, és a szép, ovális arcot szétrobantva előbukkant egy életerős, üde és hatalmas hajtás.

A bartender nagyot nyelt. Szíve hevesen pumpálta altestébe a vért. A gyűrött, átizzadt, véres blúzon át rámarkolt a puha, kis mellre, belecsípett az egyik mellbimbóba, belevájta körmét, megrántotta. Pokoli sziszegés kerekedett, az egész növényi organizmus tekeregni kezdett. A figyelmeztetésre elrántotta kezét, és ahogy visszahúzódni és zsugorodni kezdett a rémület, felsietett, kezet mosott a bár mögött. Orrában a hónapok óta nem szűnő édes illattal azon gondolkozott, ezúttal meddig lesz jóllakott a lenti. A csapra támaszkodott. Amint a tükörbe nézett volna, a gerincében figyelmeztetően megrándult valami. Észbe kapott, előresietett, és itallapot adott a párnak, akik épp akkor ültek le a meleg lámpafényben úszó pulthoz.